

tryffeligt, at Hær, Flaade og Befæstningsanlæg burde gaa Haand i Haand, idet det var Spørgsmaal, som ikke kunde afgjøres ensidigt. Dernæst sagde det ærede Medlem, at han vilde stille et Spørgsmaal til mig. Det blev borte paa Veien; men jeg skal dog søge at finde det. Det ærede Medlem fandt det rigtigt at bringe den tilspne-ladenbe Strid, der undertiden udenfor denne Sal kan være mellem de to Aaaben, mellem Hæren og Flaaden, paa Bane, og mente, at man fra Hærens Side ikke var ganske tilbøjelig til at indrømme, hvad Flaaden kunde magte, samtidigt med at man lod Hæren paatage sig større Opgaver, end den kunde udføre, og han søgte særlig at paavise dette ved at henpege paa Uttringer af mig i gaar. Jeg tror, at jeg rolig kan have den Maade, hvorpaa jeg stillede mig til Flaaden, idet jeg erklærede mig beredt til at gaa med til en yderligere Uvidelse af Flaaden, fordi jeg tillægger denne al mulig Betydning; men jeg erklærede samtidigt, at jeg hverken vilde stille Hæren eller Flaaden overfor umulige Opgaver. Naar det ærede Medlem talte om, hvad jeg havde sagt angaaende Flaadens Evne til at vedligeholde Forbindelsen mellem Fyen og Sjælland, saa refererede han ikke mine Udtalelser ganske rigtig. Næstfester at jeg havde erklæret, at jeg dog ansaa det for meget vanskeligt for Flaaden i alle Tilfælde at kunne opretholde en saadan Forbindelse, udtalte jeg nemlig, at det var en meget farlig Sag at gjøre dette til en Hovedopgave for Flaaden, idet man derved gav denne en Vænte om Benværelse og fængslede den til eet Steb, medens dens Navværelse kunde være haardt nødvendig paa andre Steber. Det, tror jeg, er noget ganske Andet, end hvad det ærede Medlem mente, jeg havde sagt. Naar det ærede Medlem dernæst mente, at jeg, medens jeg stadig saae Vanskeligheder lige overfor de Opgaver, som Flaaden kunde faae at løse, havde erklæret, at Hæren kunde løse ganske andre Opgaver, saa tilstaaer jeg, at det forbausede mig at høre denne Opfattelse af mine Ord. Thi det er jo netop Erkendelsen af Hærens Svagbed, som bringer mig til at holde stærkt paa Kjøbenhavn's Befæstning. Havde jeg og turde jeg med fuld Tro vove at udtale her i Salen, at Hæren er istand til at kunne afværge en Landgang paa Sjælland, saa var der ingen Grund til at forlange Kjøbenhavn's Befæstning; men netop fordi jeg ikke har denne Tro — skøndt jeg selvfølgelig ligesom alle Andre er overbevist om, at Hæren vil gjøre sit Bedste — mener jeg, at det er nødvendigt, at vi have et Steb, der kan tjene som sidste Reduit for Danmarks Forsvar. Jeg har derfor ikke i fjerneste Henseende stillet Opgaven som let løselig for Hæren, men vanskelig for Flaaden, og derfor urgeret, at vi skulle lægge særlig Vægt paa Hæren og mindre Vægt paa Flaaden; men min Mening er, at vi skulle lægge al mulig Vægt paa

Flaade, Hæren og Befæstningen, men ikke ensidigt Vægt enten paa det Ene eller paa det Andet.

Det, som bevægede mig til at tage Ordet, var selvfølgelig Udtalelserne fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg). Under dennes sidste Foredrag tilbrog jeg mig fra den ærede Formands Side en Paamindelse, hvis Berettigelse jeg fuldkommen anerkjender, men i samme Dieblit jeg erkjender dette, maa det dog være mig tilladt at sige nogle Ord til min Underskyldning. Naar et æret Medlem, saaledes som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds erklærer, at han ikke er sagkyndig, og saa dog udtaler sig med en saadan, om jeg turde sige Suffisance, som om han var sagkyndig (Berg: Ikke „særlig“ sagkyndig!) — ja, nu afbryder det ærede Medlem mig; før maatte jeg ikke afbryde ham, og jeg beder derfor det ærede Medlem om at høre mig —, saa betvivler jeg ikke noget Dieblit, at det ærede Medlem udtaler, hvad han fuldt og fast er overbevist om er Sandhed; men det ærede Medlem mangler Forudsætningerne, og uden disse kan man ikke bedømme Sagen. Derfor er det en pinlig Stilling for Sagkyndige, for Folk, der have gjort sig den Ueilighed at se tilbunds i Sagerne at høre rolig paa Udtalelser som de, der kom fra det ærede Medlem; thi naar jeg har udtalt mig mod Gambettas Hæere, saa har jeg ikke gjort det efter en overfladisk Undersøgelse, men jeg har med speciel Interesse læst Alt, hvad det paa nogen Maade har været muligt at faae fat paa angaaende disse Hæere, for at komme til et Resultat.

Det ærede Medlem (Berg) tog ikke Ordet under Hærløvens Behandling, men fandt det derimod rigtigt at diskutere Hærløven, da vi kom til Marineløven, og han kom ved den Leilighed ind paa et Angreb paa mig. Den Gang svarede jeg ikke, fordi jeg ikke fandt det rigtigt under den Sags Behandling; men her, hvor det gjælder at tale om en Forvarsplan, er jeg fuldt berettiget til at tale ikke alene om Befæstninger, men ogsaa om Hæren og Flaaden overfor den almindelige Opgave, som kan stilles dem, og jeg er saaledes ogsaa fuldt berettiget til at tale om, hvorvidt en saadan Opgave for Hærens Vedkommende kan løses af en Militz. Nu sagde det ærede Medlem, at det var mig, som havde draget dette Spørgsmaal om Militzen frem, men at der var Ingen, som havde forlangt en Militz. Saaledes opfattede jeg det ærede Medlem; men jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme, at saavel han som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Bojsen) ved Marineløvens Behandling udtalte, at de maatte anse det for nødvendigt og rigtigt og for at baade vort Fædreland bedst, om vi lagde Hovedvægten paa vor Flaade, samt at vi, da vi favnede finansiel Evne til at gjøre dette, maatte søge at skaffe de nødvendige Penge-